

Megjelen:
hetenkint egyszer, csütörtökön.

A szerkesztő lakása:
„Pestvárosánál” 6-ik szám alatt.

Előfizetési feltételek:

Egész évre 6 ft. | Félévre 3 ft. | Negyed évre 1 ft. 50 kr.

Hirdetések minden nyelven fölvetnek a kiadó hivatalban. Kértek az ígatási díjakat az ígatmányokkal együtt legelőbb szerda reggeli 10 óráig beküldeni, mivel azok különben tekintetbe nem vehetnek.

Hirdetések díjai:

a háromhásos petítor első hirdetésnél 4 kr., többszöri
nél 3 kr. Kinestári illeték minden egyes beíratásért 30 kr.

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája Nagy-Beckereken, hová
az előfizetési pénzek és ígatási díjak küldendők.

N.-Beckerek, 1874. okt. 21.

Még három nap, és a honatyák összegyűlnek ama házban, a honnan üdvönket várjuk.

Nagy feladat vár az országos képviselőkre e perczben, midőn arról van szó: „megmenteni a hazát és nemzetet, és biztosítani utódaink számára Magyarország államiságát.

E nagy feladat tudatában minden hű fia a honnak aggódva néz a jövő elé, mert vannak oly ügyek is, miknek elintézése jelenlegi viszonyaink közepette, és a mostani pártállások következtében, erőnk és hatalmunkon kívül áll, de a melyek nélkül célt nem érhetünk, erős állomat nem képezhetünk, tehát alig létezhetünk.

Ezen ügyek között kétség kívül az első helyet foglalja el a **pénzügy**. Ha ennek rendezése sikerül, ha végre valahára elmondhatjuk, hogy az államnak is, és az egyes polgárnak is van elég pénze, akkor, de csak akkor beszélhetünk más ügyekről, addig míg pénzünk nem leend, helyesen intézkedni miről sem lehet.

Mig pénzünk nem leend nem szervezhetjük czélszerűen és akarathoz képest honvédségünket, nem építhetünk laktanyákat, és a közönséget nem menthetjük meg a terhes katonai elszállásolás nyűgétől; nem láthatjuk el a vetőmagban szükkülő földműveseinket, nem adhatunk a megyéknek a szükséges javadalmazást a közigazgatás rendezésére, nem szervezhetjük rendőrségünket, s nem biztosíthatjuk a személyt és a vagyont, nem menthetjük meg az éhezőköt a haláltól, nem lendíthetünk az egészségügyön: — nem építhetünk iskolákat, nem emelhetjük a nevelés ügyét a többi Europa színvonalára és a nemzet kisdedeit nem miveltethetjük a kor igényeihez képest; — nem pótolhatjuk igazságügyünk körüli hiányokat, s ennél fogva nem emelhetjük hitelünket; — ipart, kereskedelmet és a földművelést nem tehetjük virágzóvá; — vas- és kőutakat nem építhetünk, folyóinkat nem szabályozhatjuk, nem csatornázhatunk, a korrál nem haladhatunk, mert pénzünk nincsen.

Kitetszik ebből, hogy kormányozni, és a jó kormányzás által virágzóvá tenni az országot pénz nélkül nem lehet, és hogy hiába tartják a kormányt bár mily erős kezűk, hiába a kormányférfiakban minden jó akarat, erély és buzgalom, hiába a jó és helyes tett és az őznetlen hazafiság, ha nincsen az, a mi a végrehajtáshoz szükséges.

Mindenek előtt tehát pénz, pénz, pénz.

Miként rendezhetők pénzügyviszonyaink, s mint állítható helyre az egyensúly, a törvényhozás és a kormány tudni fogják, ahhoz mi nem szólhatunk, mert nem értünk hozzá; de nem is azért említettük pénzügyi viszonyainkat, hogy e helyütt elmélkedjünk felletük, hanem az indokból hoztuk fel azokat, hogy alkalmunk legyen hasonlítólag szólni házi dolgainkról, a melyek csekélyeknek látszanak ugyan, de véleményünk szerint szerves összefüggésben állanak az ország dolgaival, és oly természetűek, hogy minden esetre felhatnak a törvényhozásig.

Mi adót, közköltséget nem fizethetünk, mert nincsen pénzünk; buzánk és egyéb terményeinket illő áron el nem adhatjuk, mert pang a kereskedés; községekink dolgait nem rendezhetjük, mert a pénz hiányában nem fizethetjük sem az előjárókat, sem a jegyzőt; népnevelésünk a fagypontra alul áll, mert sem iskoláink, sem tanítóink számára nincsen pénzünk; egyes gazdáink nem rendezhetik be birtokukat, sorsa rosszabbra fordul, eladósodik és tönkre megy; kereskedőink berendezik üzleteiket, nem árulnak semmit, mert pénz nincsen és buknak; mesterembereink munka nélkül állanak és éheznek; állapotunk siralmas, a baj nagy, mi ezt érezzük, de nem segíthetünk

rajta, — pedig van valami mégis, a mi által közvetve segíthetünk a bajon, és ez a valami nagyon szükséges a czél eléréséhez itthon is, és odafent is, s ez nem egyéb mint az **egyértetés** áldáshozó ígének megtestesítése és a száraz merev politikázással felhagyás.

Fájdalom! nincs község, nincs város és megye, a hol a polgárok egyetérténe; — annyira meghonosult nálunk a pártoskodás, hogy mindannyian megfeledezzünk anyagi jólétünkről, és csak politizálunk.

Politizálás közben mindannyian okosak és legjobb hazafiak vagyunk, de hazafiságunkban elfeledjük, hogy édes hazánknak csak akkor használhatunk, ha vállvetve törekszünk jólétének, felvirágzásának előmozdítására.

Számos bajt idézünk fel a pártoskodással. Gyanúsítjuk egyik a másikat, nehézségeket gördítünk a legjobb akarat és terv elébe, és a hol valami czélszerű lehetne létesíteni, ott mi utját álljuk annak, a ki jó tanácsosul közeledik felénk, és inkább készek vagyunk elveszni, sem hogy egy üres phrasist elejteni, és pártállásunkból valamit engedni hajlandók lennünk; szónokolunk szépen, de mindig csak eredmény nélkül, és ott maradunk többnyire, a hol azelőtt voltunk; pártoskodásunk, mely nem töltünk származik, körünkbe áttülettett, és köztünk meghonosult, felhat a legmagasb körökig, s ott minden esetre több kevesebb zavart okoz, és zsisasztólág hat az ügyek elintézésére, bennünket pedig anyagilag tönkre tesz, és a társadalmi élet terén annyira visz, hogy ma-holnap fegyveresen járunk az utcán végig.

Nagyon szép és nemes, ha a következetesség jellemzi a férfit; de ha a férfi belátja, hogy az esetben ha megkezdett politikai utját folytatja, — elvész, s tönkre jut; — akkor váltóztatni köteles az irányon, mert merő következetességből meghalni akarni, nem ildomos eljárás. Az országos pártoknak a vidéken is vannak követői, és a vidéki pártok vezérei igen következetes becsületes hazafiak.

A pártvezérek és pártok nem engednek állásukból a világról semmit, mert emberek, tehát némileg hiúk is; és hogy boldogulhassanak, nagy erélyvel kötelességeknek, hogy valaki sikerrel korteskedhessék, azt az elvet kell elfogadnia, hogy a czél szentesíti az eszközt; és elfogadva ez elvet, igen gyakran és a legtöbb alkalommal szövetekezni kénytelen oly elemekkel is, melyektől különben irtózik.

Alakulván a politikai pártok, felzárkóznak, felkorbasóztatnak a kedélyek és érzelmek, és előlépnek a különfélebbeknél különfélebb igények, s minden oltárról követeltetik ama igények teljesítése.

Nem lehet minden kívánságnak megfelelni, mert a korteskedés alkalmából tett ígéreteknél nem volt alapja; tehát kitalálni kell, valami újat fufangosat kigondolni és ígérni, a minek ismét nincsen alapja, tehát szinte teljesíthetetlen; de ezzel nem gondol a korteskedő, ezt meg kell tennie, különben nem sikerül alakítani és összetartani a pártot.

Következnek azután az átkos gyanúsítások fel- és lefelé, mintegy ily módorban:

„Ez az úr adta el a hazát, — ha az nem volna a világon, független lehetne hazánk, nem kellene adót fizetni, nem kellene katonát állítani, volna pénzünk s mindenünk, csak bajunk nem;” gazember az, vérszopó emez, csaló amaz, tönkre tesznek bennünket, megfosztanak mindentől, oda vagyunk” és a többi efféle beszédek mondatnak el, persze szép hangzatu phrasisal fűszerezve, és opportunus

időben alkalmazva; szóratik a gyűlölet magja legjobbjaink ellen, sárba rántatik a kegyelet, melyet a nagy hazafiak iránt viseltetünk, semmi sem marad sértetlenül és senki sem hagyatik bántatlanul. — A szegény nép, mely nem a korteskedésből, hanem a munka után él, nem tudja az ily beszédekert fontolva hallgatni, hanem a szó szoros értelme szerint magyarázza és veszi az elmondottakat, és hitelt ad a szónoknak. Jön most az ellenkező kortes, és amaz ellen szórja a szitkot nem kimél senkit, és a végtelékig adja vissza amannak a sérelmeket; — ennek vége hossza nem szokott lenni, s utóljára begyözve áll a nép előtt, hogy mindannyian rosszak vagyunk.

Ezeknek a következménye a bizalmatlanság, mely szüli és méhében hordja a demoralisatiót, ez pedig sok szép, jó és üdvös tervnek sirja volt, és minden rossznak kútforrása.

Gyakran hallottuk, egy-egy országos képviselő szájából: „hogy ezt vagy amaz nem kellett volna tenni, hogy másképp és üdvösebben lehetett volna eljárni, de hát meg kellett tenni, mert az ellenzék készített reá.” — Mennyiben igaz ez állítás, nem kutajuk, de annyi bizonyos, hogy a következmények igaznak bizonyítják azt.

Nálunk veszedelmesebb a pártoskodás mint bárhol másutt, mert általa a nemzeti-ségek izgattatnak fel. — Az országos ellenzék nálunk csak akkor érvényesítheti állását, ha a nemzeti-ségekkel szövetekezik; ez utóbbiak vezérei pedig felhasználják az alkalmat, kezét nyujtanak, és szívesen elfogadják azt az ellenzékét, de saját érdekük és separatistikus eszmék szemelöltartása mellett kiaknazzák az alkalmas perczet, s nem a hazafias ellenzéknek, hanem egészen más valakinek tesznek szolgálatot, kivel az ellenzék egy uton nem jár és nem is járhat.

Nálunk tehát két rossz oldala van a pártoskodásnak, jelesen pedig és főleg az ellenzékességnek.

Az első az, hogy a csekély hazafias erő elforgásoltatik, és két ellentáborba oszólva gyengébbé válik, s a haza javát elő nem mozdíthatja.

A második pedig az, hogy a nemzeti-ségek felzárkóznak, s a nép minczenféle mesés dolgok elmondásával lévutra vezetve, vezérei által actióba hozatik, melybe lépni, ha az ellenzék által nem bátoríttatnék, eszibe sem jutna; mert hazánkban meg van — a magyar, nemzet, szerb, román és a többi polgár — bekéser egymás mellett mindaddig, mig meg nem kezdődik a korteskedés, de ekkor oly zavarba hozatik mindannyi, hogy a korteskedésből nyílt ellenségeskedés és fajgyűlölet növi ki magát.

Legyünk tehát higgadtak, legyünk igazi hazafiak, fontoljuk meg a dolgot, és azt, hogy nekünk nem szabad mást akarni a haza javánál és boldogságánál, — e czélt azonban nem a szédelő korteskedés, nem a merev és meddő pártoskodás, nem a kölcsönös gyanúsítás és az ebből kifolyó bizalmatlanság által érhetni el, hanem a vállvetett hazafias együttműködés és **egyértetés** útján.

Ha ily megyék mint a miénk is, megszűnnek pártoskodni, könnyebben sikerülend oda fent az országos viszonyokat, s magát a pénzügyet rendezni; — ha pedig egyszer rendben leszünk, akkor bátran pártoskodhatunk.

APRÓSÁGOK.

Volt egyszer egy szerelmes völegény, és neki volt még szerelmesebb arája. Egy szép reggelen felkel a völegény és egy régiebb nadrágot akarja felvenni, azonban észreveszi, hogy az gombhiányban szenved. Behívja szolgálját és utasítja, hogy a házi asszonyhoz vigye a nadrágot, és varasson reá gombot. A szolgálta a nadrágot és kiment, a gazda és illetőleg a völegény pedig várt várt, és alig volt képes viszonzlatni hű szol-

gáját, oly sokáig maradt el az utóbbi. Végre valahára bejön a jó cseléd és oda teszi ura elébe a gombbal ellátott nadrágot.

„Ugyan hol jártál annyira ideig ezzel a nadrággal?”
„Hát kérem a kisasszonytól a hová téns uram szokott járni, aztán mig oda mentem, s mig a kisasszony megreperálta a nadrágot, hát eltelt biz az idő,” — volt a szolgálta válasza.

Nagy meglepetésére a völegény most észrevette, hogy az ő ócska nadrágja, arája kezén fordult meg, és eliszonyodott a gondolatól: vajjon mit érezhetett a hajos leányka, midőn a szolgálta kezébe nyomta ura rossz nadrágját, „bizonyára oda lett a költészet, bizonyára vége a szerelemnek!” így kiáltott fel a desparatus völegény. Hja! így jár a ki sokat válogat a ruhában; azért legjobb, ha egy völegény nem változtat nadrágot, és ha maga varja reá a hiányzó gombokat. (Ez itt történt nem régen.)

† Egyszer utazott egy úri ember napájával, és egy román falut elérve, a temető mellett kocsiztak el. A románok ropogtat nagy keresztekkel látják el a sírokat, és az öreg asszonynak feltűnt, hogy egy temetőben oly sok a nagy kereszt, kérdező tehát vejtől annak oka után.

A vő egész naivsággal azt felelte:
„Tudja mamám, itt csupa napák vannak eltemetve.” (Ez a megyében történt most.)

° Egy falusi kereskedő, a ki életében csak ötször állott csőd alatt, de azért napról napra gazdagabb lett, a minap itt járt városunkban.

Egyik barátja kérde, hogyan van, minő geschäfteket csinál ez idén???

„Semmit” — felelé a falusi Croesus, — „hiszen nem lehet már boldogulni.” — „Képzeld csak barátom uram!” — Buzára adtam pénzt a parasztnak, és lett is volna szép Rébach, de hát annyira megy már nálunk a demoralisatió, hogy a parasztnak is nejeikre iratják át a vagyont, és ha a becsületes ember követeli a magáét azt felelik: nincsen semmink, minden ami itt van, feleségünké.”

Ez már aztán sok, túljár egy oly búta paraszt, az ötször banquerottirozott becsületes geschäfts-ember eszén. — Aztán ne legyen krach? (ez is most történt.)

△ Hány lánccz repeszt vetettél ez idén? kérde egy földbirtokos a másiktól.

— Három százat, felelé emez.

— Nos szépen áll? —

— Biz én nem is néztem.

— Hogy lehetsz oly indolens, hiszen igaz, hogy a repesztetés nem sokba kerül, de csak mégis kerül.

— Nekem semmibe sem került ez idén, egy krajczárt sem költöttem rá, és egy borozdát sem szantattam alája.

— Az lehetetlen, hát akkor más valaki vetette be földedet.

— Nem a! — Lásd én eddig minden évben vettettem repeszt, de soha sem volt termés; — ez idén csak gondoltam hogy bevetek három száz láncczot, és maradtam is a gondolat mellett, és azt képezem magamnak hogy már elvettem. Annyi bizonyos hogy jövő évre nem lesz repeszt termés, de az is áll hogy károm sem leend, és bosszút állok a czudar repeszt.

— Mondhatom pajtás igen fufangos egy találmány ez, és hasonlít ahoz, midőn valaki magába ferblizik, — wie's gangen war?

*. Egy úri ember utra készült, s pedig hosszúra, és ezt meghallotta egy hitelezője. A hitelező tudva, hogy pénz nélkül utra menni nem lehet, jónak találta adását a rögtöni fizetésre felhinni. Irt tehát neki sürgős levelet, és átadja szolgáljának hogy az utra készülő adósának kézbesítse, de mindenesetre választ kérjen. Hogy a levélben mi volt, s minő választ kell hozni, azt a jámbor szolgálta nem tudva, de nem is törődött vele, ő teljesíté gazdája parancsát és a levelet átadandó, felkereste az adós urat. Ez utóbbi az utczán állott egy pár úri emberrel beszélgetve, midőn a szolgálta átnyujtja neki a hitelező levelet. — Végig fut a levélen, és a feleltre váró szolgálthoz így szól:

„Ahá — gazdája hallotta hogy én Oroszthonba utazom, és megkeres hogy káviárt hozzak számára; — nagyon jól van, szívesen teljesítenem kívánatát, — mondja meg urának, — nagyon szívesen hozok számára káviárt.”

A szolgálta haza megy, jelenti gazdájának, hogy a levelet ama bizonyos úrnak átadta, s hogy ez utóbbi azt izem, hogy a káviárt szívesen meghozza.

Micsoda káviárt? kérde a hitelező. Hol a pénz?
„Hát én nem tudom,” felele a szolgálta. (Ez a mult héten történt.)

N.-Beckerek, 1874. okt. 21.

A legközelebb megtartott megyei közgyűlésen a többi tárgyak között előfordult egy, mely sajátságánál fogva érdekes,

egyesekre nézve pedig fontos és életkérdést képez.

Egy szolgabíró 1873. évben jegyző választást tartott egy községben, és oda folyamodott egy oly egyén is, kinek képzését bizonylata 1871. évi december havában állított ki az akkori megyei vizsgáló küldöttség által.

A szolgabíró kijelölte az illetőt az meg is választotta, de egyúttal jelentést tett az alispáni hivatalnak, hogy a megválasztás törvénybe ütköző, mert az 1871. december havában kiállított bizonylat most már érvénytelen.

Az alispáni hivatal 1873. évi dec. havában hozott határozatával érvénytelennek mondotta ki az 1871. évi december 19-én kiállított képzési bizonylatot, és megsemmisítette a választást: a megválasztott jegyző felfolyamodott a most érvénytelen határozat ellen és az iratok felküldettek a kormányhoz.

A belügyministerium 1874. évi okt. 6-án kelt rendeletével helybenhagyta az alispáni határozatot, és e rendelet az utóbbi közgyűlésen tárgyalattott.

A megye bizottsága feliratot intézett a belügyministeriumhoz és kérte, hogy rendeletét változtassa meg, — adjon helyet a jegyző felfolyamodásának és mondja ki, hogy a megyei kirendelt vizsgáló bizottság által bár mely évben kiállított képzési bizonylat teljes érvényében fennáll, s hogy az ily bizonylattal bíró egyén kijelölésbe hozható és meg is választható.

Tette ezt a vármegye bizottsága

1-ör enmaga iránti kötelességből, mert tekintélyét sértve látja, ha hogy azon képzési bizonylatok, melyek az általa kirendelt vizsgáló küldöttség részéről akár 1870., akár 1871. évben kiállítottak nem oly érvényeseknek tekintetnek, mint azon bizonylatok, melyek 1872. év vége óta adatnak ki; miután a bizottságnak oka nincsen a bizonylatok és az ezeket kiállított küldöttségek között különbséget tenni, és nem is tesz.

2-or. A ki egyszer a bizottság által képzési bizonylattal látott el, az jogot szerzett magának, — s mert alkotmányos viszonyaink nem változtak, nincsen ok az illető képességet egyént a már szerzett jogát megfosztani és a kezében lévő bizonylatát megsemmisíteni.

3-or. Ha hogy kimondatnék, hogy az

előbbi vizsgáló küldöttségek bizonylatai érvénytelenek, akkor mindazon egyéneket, a melyek oly bizonylatok alapján vétettek be a kijelölésbe és megválasztattak jegyzőknek, meg kellene fosztani hivataluktól, és új választásokat rendelni el, — különben nem volna igazságos és méltányos egy embernek a bizonylatát érvénytelennek kimondani, választását megsemmisíteni és őt kényerétől megfosztani, — midőn mások, hasonló és ugyanaz időből származott képzési bizonylatok alapján jegyzökké választottak, és olyanokká meg is hagytak.

Nagyon kíváncsiak vagyunk a minster válaszára és illetőleg újabb rendeletére és nem fogunk késni, azt leérkezése után a tisztelt olvasó közönséggel tudatni.

Az 1875-ik évre összeállított, s illetőleg kiigazított betűsoros névjegyzéke a torontálmezei legfőbb adót fizetőknek.

Aldassy Ignác, Andron Simon, Anna Ádám, Anton Ádám, Arsenovits Péter, Augustin Tóder, Aragyan Péter, Anton Péter. — Bajzath Gusztáv, Balás Frigyes, Bartole Mihály, Bethlen József, gróf, Biber Károly ifj., Biber János, Bielek Vilmos, Bezik Lajos, Bobor György, Boss Mihály, Bogdán Lázár, Bogdan Vince, Botka Lajos, Bayer Gyula, Bodven Lőrincz, Brescher György, Bukovalla Jella, Bogdán Gyula, Blazmann János, Breitkopf Sándor, Beniczki Antal. — Csacsokovics Mihály, Csávósy Gyula, Csávósy Ignác, Csekonics János, gróf, Czilényi János, Csilag Sándor, Capdebo István, Champor Mátyas, Csányi Mihály. — Dörner Márton, Damaszkin János, Damjanov György, Dániel János, Dániel Pál, Dellimanich István, Dimirijevics György, Döry Ödön, báró, Dörner György, Duffand György, Dusch István, Dadányi Pál, Dezeny Mór, Dellimanich Imre, Dungszy Gedeon, Demkó Pál, dr., Dániel Ernő, Dúbre Ádám. — Eckstein Samuel, Éder Lajos, báró, Ehling Gáspár, Eugenovits Maxa, Eisenstädter Ignác, Eibeschtz Adolf, Enyedi Ignác. — Falczione András, Feilics Teodor, báró, Förster József, Fraenhoffer Mihály, Fraenhoffer János, Freund Samu, Friedmann Ignác, Fraenhoffer Lajos, Fritz Mátyas, Feiler János. — Gerhardt Péter, Griemberger Ede, Gyertyánffy Dávid, Gyertyánffy László, Gyertyánffy János, Gyertyánffy Kálmán, Gyertyánffy Ferencz, Gyertyánffy József, Gyertyánffy Béla, Götter János, Gradl Zsigmond, Gross Péter, Görgei János, Groszeszku János, Grünbaum Vilmos, Georgievics István, ügyvéd. — Hunyár Antal, Haszontefel Ferencz, Heim Vendel, Heckler Antal, Holz János, Hertelendy Gyula, Hercz József, Hradek Venczel, Hercz Sándor, Hilko Vilmos, Heimann Mór, Horváth János. — Issekutz Zsigmond. — Jelacsics Béla, Jung Péter, Junger János, Jovin György, Jung János, Jung Miklós, Junger Mihály, Jedlicska Pál. — Karácsonyi Ferencz, Karácsonyi László, Ká-

szonyi Károly, Kemper Miklós, Kíry Jakab, Kiss Miklós, Klein Henrik, Klein József, Kohn József L., Konrad Mihály, Kovács Ágoston, Krünger Ádám, Krumenackéff Károly, Kupuszarovits Miklós, Korek Antal, Kühberger Ferencz, Keppich Vilmos, Kincs Kristóf, Kleszák Károly, Kiszlinger József, Keiner Fülöp, Kíry János. — László Miklós, Leusch János, Liptay Antal, báró, Loos János, Lutzenbacher Pál, Lucsics Miklós, Lukin Arkadia. — Maininger János, Millesz Péter, Minich Pál, Miskov Koszta, Mayer József, Molnár János, félegyházi, Miskov Józsa, Mihaj Eremije, Muncsics Kuzman, Mann József, Mann Vilmos, Manyov Péter, Martin Ádám, Matyasics Ferencz, Mihalovics Miksa, Mike Flórian, Mihelcs Mihály, Mixich Nándor, Mixich Ádám, Mixich Antal, Menczer Mihály, Mocsanyi András, Modrovics Elek, Mucsong József, Mihajlovics Milán, Mucsalo Simon, Mayer Mátyas, Miok Mihály, Maletics János. — Nadrljanszki Dénes, Nákó János, Nákó Kálmán, gróf, Napholtz Mátyas, Nedelykov Maxa, Neuhold József, Neurohr Mihály, Neurohr József, Neurohr Jakab, Nikolics János, báró, Nuricsan János, Nikolics Mihály, báró, Neumann Miklós ifj., Nikolics Mihály, Neumann Miklós. — Ollinger Mihály. — Paracetich Zsigmond, Pavlovics Dénes, Pejacsevich Károly, gróf, Perisics Pál, Petrovics Emil, Popovics Sándor Pécz, Putnik Simon, Pfaffenrath Ferencz, Perkuscin Román, Pavletics János, Preczlik Ferencz, Papp Simon, Popovics Józsa, Puskas György. — Quintus Ferencz. — Radosav Mala, Rohonczi Aladár, Rohonczi Ödön, Rónay Mór, Resitner József, Rómer Ferencz, Rónay Lajos, Rónay János, Rogendorf Róbert, gr., Roth Henrik, Ruzsa Ferencz, Rzhia Károly, Rádin Steva, Rónay István, Radosav Steva, Rónay Ernő, Rónay Dezső. — Saru Joun, Serban Vince, Schiffmann Kristóf, Schneider János, Schikhoffer Lénárd, Schütz János, Schirra Mátyas, Schütt Miklós, Schreier József, Schulpe Emil, Schwab Károly, Schwab Lőrincz, Szusz Ede, Sinkay János, Simics Sándor, Sosmoskóy Antal, Steingaszner Ernő, Steiner Mihály, Dr. Strosz Ernő, Seybert Miklós, Stagelschmidt Pál, Stojko László, Stoits János, Stojkovics György, Szávics Szilárd, Szávics Sándor, Szávics Döme, Szávics István, Seylart Ferencz, Sladek János, Schannen Ferencz, Schreiber György, Schütz János, Siegmund József, Szeszenszki József, Steiner Mátyas, Schannen Mátyas, Schmidt Antal, Schnur Lipót, Szekosán Józsa. — Tarnay István, Telbisz Bertalan, Thurn-Taxis Egon, herczeg, Tyrin Száva, Tatarovics György, Tarnavevits Mihály, Tix Vendel, Telbisz József, Telbisz János, Törész Jakab. — Uharik János, Urbán Andor, Urbán Gyula, Uzbasich Ferencz, Uzbasich Frigyes. — Vécsey István, Venczel Ádám, Vogel János, Volk József, Vuchetich Ádám, Vuchetich Sándor, Vuchetich Márk, Vogl Dániel, Vuchetich József, Vidak Oresztia, Verner Lőrincz, Várnay Imre, Vogl Péter. — Waldberg Károly, Weber Miklós, Weiss Hermann, Wilhelm Mihály, Wosching György, Weinrich Hugó, Wrede József, Weternek Ferencz, Winkle Károly, Wind Péter, Dr. Wertheim Jakab, Wekeczky Jakab. — Zoldy Péter, Zsuponszki Tóder, Zichy Viktor, gróf, Zamurovics Gedeon.

A métermértékek ismertetése tárgyában

(Folytatás.)

A régi folyadék- és gabna-mértékek átváltottató táblája ujakra.

(Rövidség okárt a hectoliter h.-val, a liter l.-el, és a centiliter cl.-el jelöltük.)

1) Itczék átváltottatása literekre és centiliterekre.

Ennyi iteze	Hány		Ennyi iteze	Hány		Ennyi iteze	Hány	
	l.	cl.		l.	cl.		l.	cl.
1/4 (1/2 verdung)	9	4	2	83	20	14	15	
1/2 (1 "	18	5	3	54	25	17	68	
3/4 (1 1/2 "	27	6	4	24	30	21	22	
1 (1 meszely)	35	7	4	95	35	24	76	
1 1/4 (1 1/2 meszely)	44	8	5	66	40	28	29	
1 1/2 (1 1/2 meszely)	53	9	6	37	45	31	83	
1 3/4 (1 1/2 meszely)	62	10	7	07	50	35	37	
1	71	11	7	78	60	42	44	
2 (1 pint)	141	12	8	49	70	49	52	
3	212	13	9	20	80	56	59	

2) Akók átváltottatása h.-kre, l.-kre és cl.-kre.

Ennyi akó	Hány			Ennyi akó	Hány		
	h.	l.	cl.		h.	l.	cl.
1	56	60	60	33	95	30	
2	113	20	70	39	61	20	
3	169	80	80	45	27	10	
4	226	40	90	50	93	—	
5	282	90	100	56	58	90	
6	339	50	200	113	17	80	
7	396	10	300	169	76	70	
8	452	70	400	226	35	60	
9	509	30	500	282	94	50	
10	565	90	600	339	53	40	
20	1131	80	700	396	12	30	
30	1697	70	800	452	71	20	
40	2263	60	900	509	31	10	
50	2829	40	1000	565	90	—	

3) Merők átváltottatása h.-kre, l.-kre és cl.-kre.

Ennyi mérő	Hány			Ennyi mérő	Hány		
	h.	l.	cl.		h.	l.	cl.
1	61	50	60	36	89	20	
2	123	—	70	43	4	10	
3	184	50	80	49	18	90	
4	245	90	90	55	33	80	
5	307	40	100	61	48	70	
6	368	90	200	122	97	40	
7	430	40	300	184	46	—	
8	491	90	400	245	94	70	
9	553	40	500	307	43	40	
10	614	90	600	368	92	10	
20	1229	70	700	430	40	80	
30	1844	60	800	491	89	50	
40	2459	50	900	553	38	10	
50	3074	30	1000	614	86	80	

Példák a megelőző tábla használatára.

1. példa.
17 itcze, 1 meszely és 1/2 verdung menny az új mértékben?
A táblázat 1) pontjában található, hogy 10 itcze annyi mint 7 liter 07 centiliter.
7 " " " " 4 " 95 " "
1 meszely " " " " 35 " "
1/2 verdung " " " " 9 " "
összesen 12 liter 46 centiliter vagyis 17 itcze, 1 meszely és 1/2 verdung annyi mint 12 liter 46 centiliter.

TÁRGYA.

Egy tél a föld alatt (az éjszakai sarkvidéken).

Laplandnak rövid, de annál szebb nyári évszaka végéhez közeledett, s én szomorokodva gondoltam arra, hogy Kubliczot nem sokára el kell hagynom. Elutazásomat napról napra hallasztám, mert néhány oly kellemes hetet töltöttem ezen a turisták rendes útjától távol eső tündéres helyen, hogy azokat életem szerencsés percei közé számítottam. Megszerettem az egyszerű kedélyes embereket, derült kedélyű kifogyhatlan előzékenységek az életmód egyszerűsége ezen helyet különösen vonzóvá tették reám nézve. Kublicz kevésbé ismeretes hely Laplandban, s Norvégia legrészesebb határától mintegy 150 angol mérföldnyire távolra fekszik. Ezüst-fényű folyóját, smaragdzöld legelőit terjedelmes lápok környezik, s tiszta derült napon ha dél felé tekint az ember a bíorszínű tengeren túl kékes ágakat képező vonal tunik el a láthatáron, ezek az óriási scandináv alpesek, melyek Norvégiát Svédországtól elválasztják, s melyek Lapland sivatagaiból tekintve azon benyomást tettek reám, mintha a polgárosult világ legszélsebb előőrsei volnának. Éjszaka felé alacsony hegy-láncolat látszik, mely — a mint mondják — a választást képezi a szép Kublicz és az éjszakai sarktenger borzalmas jéghegyei között. Ama hegyek aljában háborítlanul tanyázik a medve, a hegytörökölökön vonit a farkas, melyre még senki sem vadászott, s ott legel minden félemlen nélkül a javorszarvas, mert oda még nem tette lábát ember. A kedélyes laplandi semmi árért sem volna reá vehető, hogy ama hegyek közé tegyen kirándulást, ezer borzalmas rege őri azon hegyeket, melyeknek neve boszorkányhegyek. De megkísértem leírni Kubliczot úgy a mint azt az éjszaksarki rövid nyár pompájában először megpillantám, mely nyáron rövid volt a természet fokozott szépség által pótolni törekszik.

Az egész sziklavölgy melyben a falu fekszik, a zöld rétek melyek azt övezdik, a lombos erdők melyek eme réteket szegélyezik, s a lápok melyek ismét az erdőket veszik körül mind úgy virágoztak mint egy tündérkert, minden-

felé virágok és gyümölcsök, mindenütt gyümölcs és virág. A szürke sziklák, melyek a házak mögött merednek fel, mintha izzók lettek volna, úgy vörösödtek a sok földi epertől, ama csodálatraméltó földi erők sokaságától melyek Laplandban minden lépten találhatók, s oly nagy számmal teremnek, hogy az utazók szárait s az iramszarvasok patáit pirosra festik, s ezen eperek oly kitünő zamattal bírnak, hogy az orosz ezár távol nyáripalotájába innét vitet asztala számára gyorsküldönczök által. A szürke ágai, a rétek, a bokrok ezerféle színben virítanak, a tavak és mocsarak a lilomoktól fehérek, az erdők telvék csodálatos gyümölcsökkel és madárhangokkal, a fű és mohák buján nőnek sötétebb és világosabb zöld színben fénylenek; a lápok piros szőnyeggel borítottak s még a veszélyes posványok is bíorszínűek a virág és gyümölcsök sokaságától. A ki még nem volt Laponniában, annak nem is lehet arról fogalma, hogy milyen a valódi nyár.

És az emberek! ezekről egyebet nem mondhatok, mint hogy jól éreztem magamat közöttük, nem volt sem az öregek, sem pedig a fiatalok között egyetlen egy arc, mely barátságos mosolyal ne fogadta volna az idegent, nem léphettem be egy kunyhóba sem a nélkül, hogy szívesen, ne fogadtak volna mert ezen keves emberek azonnal a legnagyobb tálat tejjel, a legnagyobb kosarat eperrrel töltötték meg, száraz halakból egész tornyokat raktak előmbe, de sőt — hallatlan fényűzés, néhol még fekete kenyert is tettek előmbe — a mely kenyér — mert Laplandban nincsen — a távol Norvégiából hozott az idegen vendég tisztelőre. Hogy ne szerettem volna meg ezen jöszivű bolondos manószere embereket. Svédország s Norvégiában csunya dolgokat hallottam felőlők azt mondták, hogy bálványimídek varázslók, de sőt azt is, hogy emberevők, de én bátran mondhatom, hogy engemet nem csak nem sütöttek és nem ettek meg, de még meg sem nyúltak a mi pedig más nagy és nevezetes nemzeteknél az utazókkal rendszeren meg szokott történni.

Kublicz helység zöld galyakból volt építve s csak a rudak, melyek a kunyhót tartották voltak fenylából, házaknak ezen építmények nem névezhetők, hanem inkább zöld lugasok vagy sátraknak a minőkét a vándorló tatárok szoktak néha felállítani, de ezen előzőld nyári

lakok még emelték a helységnek ünnepies kinézését.

De valódi házak sem hiányoztak, csak hogy ezek nem a föld felett, hanem alatta voltak. Ezen zöld kunyhók csak ideiglenes nyaraló szolgálatnak, ezek alatt egy alacsony kéményvel ellátva vannak a nagy vakondkúrá-sokhoz hasonlítható valódi lakásai a Lappoknak, az ő öszves gazdagságukat tartalmazó, barlangszerű raktáraik melyekben évenként több mint kilenc hónapig tartózkodnak. Itt volt az idő, midőn a zöld nyári paloták elhagytak, a nap eltűnik s a föld alatti saját szerű életmód — valódi vakondok élet — mely az egész hosszú sarkvidéki télen át tart, megkezdődik.

Wau Péter, a község előjárója kinek kunyhójában lakásom volt, figyelmeztetett, hogy a napvilág nem sokára meg fog szűnni, hogy tehát idején lenne egy csónakról gondoskodni, mely a folyón délnek levíne engemet, hogy elérhessem Norvégiát „mielőtt sötét lesz.“ Ekkor különös gondolat támadt bennem. Hát ha itt maradnék. Itt voltam nappal, a mely három hónapig tartott, a mely nappal eleinte oly nagy zavarba hozott engemet rendes életmódom és szokásaimból teljesen kiforgatott, álmatlan elrabolta és annyira vakított, hogy úgy éreztem magamat mint a bagoly mely éjjeltájában akar kirepülni és egyszerre azt veszi észre, hogy vakító napvilágba jutott — magát érezheti. Visszaemlékeztem, hogy mily különös új saját szerű érzést kellett bennem a sarkvidéki nyár, pedig egy a világot megúnt korosabb emberben ritkán keletkezik oly érzés, mely egyidejűleg új, saját szerű és pikáns. Igaz hogy nővéremnek megígértem, miszerint a karácsonyi ünnepeket ő nála hazámban fogom tölteni; „de“ úgy gondoltam „jövő nyáron is oda utazhatom, „Jó nővérem miután tizennyolc évig nem látott, elvárhat még búsvétét kedves unokahugaim és öcseim sem fognak nagyon búsulni, hogy nagybátyuk, kit fiatal szemek még soha sem láttak — kimaradt. El van határozva itt maradok a téli északán.

Hosszú éjjel ez kedves olvasóm, mely október elején kezdődik és júniusban végződik! Miután megkísértettem, hogy néz ki a folytonos napvilág, kísértük meg az ellenkezőt is. Wan Péter megkísérlette ugyan engemet szárdékomról lebeszélni, azt monda, hogy nekem nincsen arról fogalmam, hogy minő egy ily hosszú téli éjszaka, mire én azt válaszoltam,

hogy épen azért kívánok maradni. Péter vállat vont „Wau asszony“ (Lapponiában nem léteznek címek, s a lakoságnak csak két osztálya létezik, a birtokosok és a cselédek osztálya) csodálkozva emelte kezét és szemét, a háznak leányai nevettek, fiai pedig szemeket meresztettek különös szándékom hallatára. — De miután Péternek lakás és élelmézésért nem csak hetenkint négy tallérnyi (ott igen nevezetes) összevetet fizettem, de a svéd és norvég nyelveket is bírtam, alkalimlag énekelni, hegedűn és fuvolán játszani tudtam, a Lappok nyelvet is némileg értettem, de mi több még egy zenélőszekrény is volt birtokomban, szívesen látott vendég voltam, s azon szándékom, hogy a telet ott töltenem az egész társaságra nézve igen hízlelő volt. Téli szállásainkba költözékn tehát.

A laplandi téli lakásnak két-, az európai emberre nézve, igen kellemetlen oldala van, először, hogy a sok benne lakót számitásba véve, igen szűk és masdosz, hogy borzasztóan füstös. De Wau Péter, a község előjárója, a maga nemében gazdag ember volt, lakása számos és tágas földalatti üregékből állott, melyek bőségesen voltak bundák és dappelhely-dunnakkal ellátva, amint illet egy oly embernek, ki ötszáz iramszarvasnak tulajdonosa, a család tagjai bolondos fiókágyakban aludtak, melyek vályukhoz hasonlítottak és az üregek falaiba oly módon voltak alkalmazva, mint a hálólhelyek a hajókon.

Nekem mint előkelő idegennek egymagamnak külön üreget adtak, a legszörnyűbb remete sem építhetett volna magának a világtól jobban elzárt lakot, mert az ennyimen még ablakok sem voltak s az üreg levegőt egy odvas fatuskó által kapott, mely a tetőzetbe volt dugva, a padlat száraz puha mohával volt beterve, s jobb és puhább volt, mintha a legvastagabb plüsből lett volna.

(Folytatás következik.)

Facino Cane.

Balzacól. (Folytatás.)

Mind a három elkezdett játszani; mi alatt azonban a négyes-tánczot zenélgette, a venlencei engem megszaglált, s kitalálta, a ve-

2. példa.

265 akó mennyi az új mértékben?
 A táblázat 2) pontjában található, hogy
 60 akó annyi mint 113 hektolit. 17 lit. 80 centilit.
 30 " " " 33 " 95 " 30 " "
 5 " " " 2 " 82 " 90 " "
 összesen 149 hektolit. 96 liter
 vagyis 265 akó annyi mint 149 hektolit. és 96 liter.

3. példa.

316 mérő mennyi az új mértékben?
 A táblázat 3) pontjában található, hogy:
 300 mérő annyi mint 184 hektolit. 46 lit. 00 centilit.
 10 " " " 6 " 14 " 90 " "
 6 " " " 3 " 68 " 90 " "
 összesen 194 hektolit. 29 lit. 80 centilit.
 vagyis 316 mérő annyi mint 194 hektoliter,
 29 liter és 80 centiliter.

Súlymértékek.

Ha valami tehernek, árúnak vagy portékának a nehézségét vagyis súlyát a kereskedő megakarja mérni, mit csinál? Előveszi azt a súlymérő eszközt, melyet, ha nagyobb fajta, mázsálonak, ha pedig kisebb fajta, fontmértéknek nevezünk; az egyik serpenyőbe beleteszi a megmért tárgyat, a másikba pedig addig rakja a súlyokat, előbb a fontosokat, azután a latosokat, félfontosokat, quintliket, míg végre a fontmérték nyelve se jobbra se balra ki nem billen. Mikor ez megtörtént, összeszámolja a serpenyőbe rakott fontosokat, latosokat, quintliket, s aztán ebből megtudja, hogy a megmért portékának mily ennyi meg ennyi font, ennyi meg ennyi lat és — ha még ez is kell — ennyi meg ennyi quintli. Quintli, lat, font, mázsa, a tárgyak súlyának mérésére valók, vagy — amint röviden mondani szokás — súlymértékek vagy súlyok.

Mindenki tudja, hogy 1 mázsában 100 font, 1 fontban 32 lat és 1 latban 4 quintli van.

E számokat tudván, át lehet számítani a súlymértékeket egyiket a másikkal.

Ha például azt kell kiszámítani, hogy ennyi meg ennyi mázsában hány font van, úgy a mázsák számát sokszorozni kell százal; ha viszont azt akarjuk kiszámítani, hogy ennyi meg ennyi font hány mázsát tesz, úgy a fontok számát el kell osztani 100-zal.

Ép így, ha az a kérdés, hogy ennyi meg ennyi fontban hány lat van, úgy a fontok számát sokszorozni kell 32-vel, vagy ha latokat fontokra kell változtatni, úgy a latok számát el kell osztani 32-vel.

Mázsákat fontokra, vagy fontokat mázsákra könnyű átszámítani. A 100-zal szorzás vagy osztás t. i. csak két zérusnak hozzá ragasztásából, illetőleg két számjegyen elvágásából áll. De már a fontoknak latokra, és a latoknak fontokra változtatása bonyolult munka, mert 32-vel szorozni vagy osztani fejből nem megy egykönnyen.

Mennyivel jobb lenne, ha fontban is nem 32 lat lenne, hanem éppen 100, valamint a fontban 100 krajczár, a méterben 100 centiméter, a hektoliterben 100 liter, a literben 100 centiliter van. (Folytatása köv.)

HIRHARANG.

* Mint hírlík, Kulifay Lajos polgármester úr lett gondnoknak kinevezve a Szathmáry-fele tömegre nézve. Nagyon óhajtott volna, hogy a tömeg rendeltetésének adassék át, és mentől előbb a nagy közönség és illetőleg a tanács élvezhesse annak gyümölcsét. Hisszük, hogy erélyes polgármesterünk hamar járand végére a dolognak, hiszen ott nincsen bonyolított viszony, a kész pénzt pedig könnyű előadatni és vele beszámolni.

* A megyei rendes őszi közgyűlés, mely október 5-én vette kezdetét, e hó 17-én rekesztetett be. Az első napot kivéve alig volt látható benne bizottsági tag; de egy hét óta éppen senki sem ment fel a nagy terembe. Ily közöny mellett kár gyűlésezni, mert a tisztikar a gyűlésen kívül is elvégezhetné azt, a mit a gyűlésen végez.

* Mathes-Röckel, a csász. kir. udvari színész, néhány vendégszerepre jött le. E hó 16-án igen jól sikerült előadásán „Ein Teufel“ című vígjátékban fellépett. Külseje szép és kellemes, fellépése finom és megnyerő, játéka művészi; de aratott is annyi tapost, hogy közönségünk elismerésével meglehet elégedve; egyébiránt meg is érdemelte, mert sok élvezetet nyújtott a tapsolóknak.

* A pénzügyi ministeriumnak egy főhivatalnok van városunkban; mint halljuk, azért jött le, hogy a párdányi uradalomnak bíróság leendő felbecsültetését sürgesse, mert a kincstár e folyó évi november elsején akarja azt birtokába venni és a csődötmeget a haszonbérből kiténni.

* Minden barátunk eltávozott körönből. Isztambul felé vette útját, hogy hódítson — de nem fegyverrel — hanem megnyerő külseje és dús szellemével. Bizony bizony csak egyszerre itt terem egy szép nővel karján, s akkor egy jó láncos és kedélyes udvarlólával kevesebb jut szépeinknek. Okosan tette Minden barátunk, kár nekünk keleti fény, mert nálunk ügyis sötétség uralkodik, ha nincsen más világ.

* Hát Vitrus bácsi hol lehet, hogy már két napja elmaradt a feketéről? Biz ő Bécsbe utazott. Megunta az archívum porát az öreg úr, — és az örökké friss humorát, — hogy el ne hervadjon, — jó bécsi cselekekkel akarta gazdagítani. Jól tette, legalább bennünket is elmulattat kalandjainak elmondásával.

* Lapunk múlt szombatán előfordult a hirharangban a kisdődödva németesítéséről szóló közlés. Ez tévedésből került oda, a menyinyiben a „Pozsonyi Lapok“ újdonságai után nyomtatott, és nem a városunk közönsége köréből lett hozzánk beküldve.

* Jó lenne, ha a pénzügyi biztos úr utánna nézne a nagytrafiknak, mert oly rozsz, penészes és büdös a török dohány, hogy nem lehet színni; a következős aztán, hogy az egész pipázó közönség vagy csempézett, vagy bécsi dohányt vesz, a magyar kincstár nagy kárára, mert Bécskerének azelőtt évenként elfogyasztott 40—60 mázsa finom török dohány, — most pedig alig fogy el 2, mond két mázsa. Ha így kezeltek a dohány egyedúrusság, akkor ne csudálkozzunk, ha valaki azt állítja, hogy nálunk ázsiai állapot van. Tudomásul kellene

venni ezen szomorú valóságot a n. m. pénzügyministeriumnak is, talán segíthetne még a bajon; — hiszen túl a Lajtán miért lehet jó dohányt kapni?

* Dániel Ernő, szent-györgyi képviselő úr, bajos nevével e hó 17-én utazott fel elleméri birtokáról Pestre, hogy a megnyitandó ülésszakon újból felvegye munkásságának fonálát. Isten vezérelje lépteit!

* November 4-én közgyűlés fog tartani Uj-Szegeden gróf Szapary István kormánybiztos úr elnöke alatt a torontálmegyei belvizek szabályozása tárgyában. Igen érdekes leendő reánk nézve e közgyűlés, főképp ha sikerülend a belvizeknek oly módoni lecsapolatása, hogy vissza ne jöhessen többé az 1870., 1871. és 1872. évi calamitás. Nem lehet eléggé figyelmeztetni az illető földbirtokosokat és közsegeket a tárgy fontosságára és arra, hogy menjenek fel Szegedre, és váltva eszközöljék ki azt, miszerint valahára vége szakadjon a kultúrallamhoz nem illő állapotnak. A megye hatósága is fogja magát képviseltetni a közgyűlésen Hadfy Döme főügyész által. — Kiváncsiak vagyunk a közgyűlés eredményére.

* A legközelebb tartott megyei közgyűlésen felolvastott egy ministeri rendelet, melyből kitűnik, hogy hazánkban ismét dühöng a keleti marhavész. Jó lesz e körülményt tudomásul venni.

* Egy pár buzgó adóvégrehajtó Ellemér és Beodra közsegek közköltéségeit foglalta le egyesek adója fedezésére. Nagyon furcsa eljárás és különös felfogás. Azt hiszi tán a végrehajtó úr, hogy a községi jegyző és többi előjárók kötelezhetők arra, miszerint másnak adóját fizessék, ők pedig ingyen szolgáljanak a községnek, a megyének és az államnak? A megyei bizottság e tekintetben feliratot intézett a kormányhoz, és meg vagyunk győződve, hogy a ministerium feloldatja a zárlatot; hiszen nem kívánhatni, hogy egy község tönkre jusson az adóvégrehajtó önkénye miatt, és megszünjék az adminisztráció, mert a tubuzgó ex-quoens úrnak úgy tetszik.

* A kenyér ára naponta lefelé száll, de annál több bért követelnek a cselédek. A minap egy leány beállt szolgálónak, és az aszszony kérdésére: „tud-e főzni?“ azt feleli: „hogy nem!“ — „Hát mennyi bért kíván?“ — „Hét forintot“ volt a felelet. „reggel kávét, kétszer egy héten pecsenyét, minden vasárnap szabad kijárást a muzsikára, naponta pedig vacsorát katonája számára.“ — Nem tudni már most, hogy több-e a bér, vagy a deputatium?

* (Talán csak mégis lesz valami a légszusziválgatásból.) Azelőtt három évvel megkötött az illető gyárossal a szerződés, — most meg házról házra mennek kérdezní, hány lángra van az illető gazdának szüksége? három év múlva összeszámítják a bejelentett lángokat; hat év múlva újból kötnék szerződést, s ily formán mindig lesz örömrünk, a nélkül, hogy lenne költségünk, de légszusziválgatásunk sem.

* E hó 17-én „hal-paprikás“ volt a Tisza partján. Bakalovits Ágost úr, a derék központi szolgabíró improvizált egy októ-

berialist hogy a közgyűlés befejeztével alkalma legyen a központi tisztikarnak a fehér asztal körül lerázni a mindennapi gondot. — Kirándult a megyének szerelét két főnöke fő- és alispán úr, ott volt a főjegyző, árvászeki elnök, főügyész, főpénztárnok, főszámvéví, és több központi tisztviselő, száma vagy huszan. — Bakalovits barátunk készítette a paprikást, és ez oly kitűnő volt, hogy inkább győgszernek, mint ételnek neveztetett el. Hozzá is látott mindenki a bogrács ürítéséhez, elcsendesedett az egész társaság egy időre, s csak midőn a paprikás ellenállhatlan jósága megtöltte a reá áhítózó gyomrokat, lehetett megint hallani emberi szót. Mindenki sietett kezét szoritani a szakács úrral, mint szoktak tenni az ország-házban egy-egy párt szónokával, ha sikerült beszéddel lefűzni az ellenpártot; gratuláltunk Bakalovits úrnak, hogy jó szakács, és magunknak, hogy jól ettünk, a legnagyobb inyencc, Sándor barátunk, is ki volt elégtive. — Következett a pohárfelköszöntés; a főispán úr a szakácsot éltette, — és a valóban kedélyes multság egcz estig eltartott, a midőn aztán kiki halat neje és családja számára vitt haza. — Comicus jelenetet képezett egy ott levő halász-gyereknek a fellépése. Apja, a halászat haszonbérloje, Szegedre ment, és a fiú maga a gazda. Midőn az urak a barkához közeltek, ő a legkisebb halakat szedte ki belőle, a nagyokat visszadobta, és ha szóltak hozzá, és követelték a szebb halakat, azt felelte: „tan én bolond leszek maguknak a szép halakat eladni, hogy apám számára maradjon az apraja.“ S csak nagy nehezen adott aztán jobb és szebb halat drága áron ide. — Ez aztán a jó kereskedő.

* Nehány új tanárt láttunk a kegyesrendiek szerzetéből, a tavaliakat úgy latszik, készakarva máshova küldték. Sok okuk van az illető apáknak örvendeni ez intézkedésen.

* A Tisza oly csekély, hogy nagyobb hajók nem is járnak rajta, egy piczi kis gőzös szállítja a személyeket Szegedig. Méskor anynyi baj van a Tiszával, hogy ott fogjuk a szép pontyokat a hol a buza-vetés díszlett.

* Nagy ebéd van ma Elleméren főtisztelendő Halász Frigyes úrnak, ki mint újonnan kinevezett esperes iktatási ünnepélyt tart. Számosan vannak innen meghívva. Meg vagyunk győződve, hogy kedélyes kis multság lesz.

TÖRVÉNYTEREM.

1874-ik évi október 14-én a nagy-beckerekéi e. f. kir. törvényszéknek nyilvános ülésében következő perek előadatni fognak:

Előadó: ALMÁSY ELEK, kir. tszéki bíró.

2728. sz. polg. 1874. — Quirin János, nagy-beckerekéi lakosnak, Györgyevits István ugyanottani lakos elleni 500 frt. s jár. iránti pere.

2836. sz. polg. 1874. — Dosztanits Rada, tárrási lakosnak, Zsvikov Szoka ugyanottani lakosnál elleni 3 hold szántóföld tulajdona iránti pere.

2909. sz. polg. 1874. — Löwy Ignác, nagy-beckerekéi lakosnak, Guttman Ede ugyanitteni lakos ellen, becsület-sértés miatt indított pere.

érett különös részvételem. Ábrázata elhagyta a bú hideg kinyomatát, nem tudom, mi remény vidítá fel minden vonalmait, s két láng gyanánt ömlött el reddőn; mosolygott, tőrülgéte homlokát, azon hátr és retentő homlokot, s ismét mosolygani kezdte, mint ki palczalovára kap fel.

— Hány esztendő? kérdém.
 — Nyolcvan kettőt!
 — Mióta világtalan?

— Nem sokára ötven éve lesz, felele oly hangon, mely azt mutatá, hogy bánata nem csak szeme világának vesztét illette, hanem valamely hatalomét is, melytől megfosztatott.

— Valljon miért híjak dogenek? kérdém
 — Ah! tréfa, monda ő, velencei patricius vagyok, és doge lettem volna, mint bárki más.
 — Mi neve?

— Itt Marc Canet, ugymond, minthogy soha másképp nem irathatott be a névjegyzékbe; de olaszul, Marco Facino Cane di Varese.

— Micsoda? ön azon híres Facino Cane condottierőt veszi számadatát, kinek hódítványai a milánói hercegekre szállottak.

— E vero, monda ő. Azon időben Cane fia, nehogy a Viscontiak által megölessék, Velenczbe menekedett és magát az aranykönyvbe iratá; de nincs már most sem Cane sem a a könyv többé.

Ekkor reitendő tagmozdulatot tőn, kialudt hazafiságnak s minden emberi dolgok iránti utálatnak jelentőjét. A nyomor, kétségkívül lassanként érzeményeit megváltoztatta.

— De ha ön velencei tanácsbeli volna, gazdagnak kellene lenni; miként vesztette el vagyonát?

E kérdésre fejté, igazi tragikai mozdulattal, felém emelte, mintha rám nézni akarna, s így válaszolt: Balsors által.

Nem kellett neki többé ital; a poharat, melyet éppen ekkor nyujta neki a sipos, magától eltávolítá, s lehajította fejét. Tudvágyomat e részletek még koránsem elégtették ki. Mig e három gép ismét egy contredanse játszásával foglalatoskodék, én az öreg velenceit nézeltem, érzetekkel, minők husz éves ifjúban szoktak dologolni. Láttam Vellenczét s az adriai tengert, láttam amaz romaiban e roncsolt arczulaton. Fel s alá járkáltam azon, lakosi által annyira kedvelt városban, Rialtól a nagy csa-

tornához, a Szlávok raktérétől Lidoig sétáltam, onnan ismét az eredeti, fenséges föltemplomhoz térve, néztem a Casa d'Oro ablakait, melyeknek mindegyikét külön cifrázatok ékesítik; vizsgálgattam a régi-palotákat temérdek márványakkal; végre mindazon csodát, melyek a tudóst annál inkább vonzák, mivel ő tetszése szerint színeli az okát, s nem költőienit elmaít a valóság látványja által. Visszatekinték élte folyamára a condottierik legnagyobbikától származott ez ivadéknak, vizslái nyomát keresvén abbán, s okát testi s lelki megalacsonyulásának, mely a nagyság s nemességnek e pillanathban fölleleventült szikráit még inkább szebbítette. Gondolatink bizonyosan találkozának, mert, úgy hiszem, a világtalanság, gátolva a figyelemnek kultúrgyak sokaságán elszoródását, az értelmi közlekedést sokkal gyorsabbá teszi.

Rokonérzésünk, bizonyítványát nem kelle sokáig várni. Facino Cane elhagyja e klarinétfúvást, fölkel, felém jő, s „Jerünk“-öt mond, mi majdnem testi hatással volt rám. Karomat nyujtam neki, s kimentünk.

Az utcára érvén így szóla hozzám: — Ha ön engem Velenczbe visz, vezet, ha bennem bizni akar, gazdagabb lesz, mint Amsterdam tiz legdúsabb háza, gazdagabb mint minden Rothschild, gazdag mint az Ezer egy éj. Azt gondoltam, ezen ember bolond; de szava oly hatalommal bírt, melynek engednem kelle. Rá hagyván magamat, ő engem a Bastille árka felé vezetett, mintha látták volna szemem. Magányos tájon egy köre ült le, én más kövön, vele szemközt, foglalék helyet. A holdvilág az öregre szolgált, s ennek fűrtjei ezüst szálaként ragyogának; a körülöttünk csend, boulevardoknak egészen hozzánk hatott zajos zsi-bongása közt a derült éj, mind ez a jelenet ábrándíságot még inkább nevelte.

— Milliokról beszél ön egy fiatal embernek, és azt hiszi, ő késmi fogna ezer bajt kiállani, azok megnyerése végett. Nem kötődik e velem?

— Gyónás nélkül halljak meg, viszonza hevesen, ha nem való, mit mondandok. Huszadik évemet éltem, mint ön éli jelenleg e kort; gazdag, szép, nemes valék, s a bohóságok elsöjén, a szerelmen kezdtem. Szereltem, mint soha senki, elannyira, hogy kész voltam ládába záratni s tüsténti meggyilkoltatás veszélyének tenni ki magamat a nélkül, hogy egy csök ígérétenél egyebet nyertem volna.

Ő érte halni meg, egész életnek látszék előltem. 1760-ban egy Vendraminába, tizennyolcz éves aszszonyba szerelmesedtem, kinek férje Sagredo, a leggazdagabb tanácsbeliek egyike vala, harmincz éves, nejt bolondulásig szerető. Ártatlanok mint két gyermek, szerelmemről csevegénk, midőn meglepett bennünket; én fegyver nélkül, ő elhibáz, neki ugrom s megfojtom. Biancával akartam elszökni, ő nem akart, ilyen a némbér! Egyedül távoztam, halálra ítélték, jószágaimat elfoglalták örökösöm számára; gyémántaimat azonban, Titianus két egyebetek festményét, és minden aranyemümet elvittem vel. Milanóban vontam meg magamat, hol, ügyem nevé érdekelnén az országot, senki nem háborgatott.

— Egy kis megjegyzést hadd tegyek, mielőtt folytatóm, monda félszakasztva elbeszélését. Legyen bár, vagy ne legyen az aszszony vágyainak befolyása magzatára, mig ezt szíve alatt hordozza, vagy midőn méhebe fogadja, annyi bizonyos, hogy anyám, velem terhes voltakor, szenvedélyesen kívánta az aranyat. Bennem ez érc után dühösömj létez, melynek kielégítése annyira megkívántatik életemhez, hogy arany nélkül bármily helyzetben soha nem lehettem. Szüntelen kell aranyat kezelnetem: ifjúságomban folyvást aranylánczot kordozék, s mindig volt három, négy száz darab arany nálam.

Ezt mondván, két aranyat vett ki zsebéből, s előmutata azokat.

— Érzem az aranyat; világtalan létemre az ékárusok boltjai előtt megállok. E szenvedély döntött végromlásba, játékosá lettem, hogy aranyban játszassam. Csaló nem valék, mások csaltak engem. Egy év alatt tönkre jutottam. Minden vagyonom elveszte után, ellenállhatlan vágy támadt bennem, Biancát ismét láthatni, s titkosan Velenczbe visszamentem. Megtaláltam őt, hat hónapig boldog valék, nála elrejtve, általa táplálva, s így reméltem éltemet gyönyörrel végezhetni. Bianca szerelmét a Proveditore is kereste; vágytársat sejtítvén, meglepett bennünket; összecsapánk, meg nem öltem, de erősen megbisztetem őt. E kaland kettőtöré boldogságomat. Azóta nem lehettem második Biancát. Izlettem sok gyönyört, élttem XI. Lajos udvarában a leghíresb aszszonyok közt; sehol Bianca tulajdonait, kecséit, szerelmét fel nem találhatam. A jelenet éj közepén ment végbe. A palota tüstént körülveve s elfoglalva lőn;

nem volt menekvésem, védelmeztem magamat, hogy Biancának, ki segítte, szemem előtt hallhassak meg. Valaha nem akart elszökni velem, most ha hónapi boldogság után meghalni kész vala; több szurást kapott. Engem kőponnyeggel fogtak meg, melyet fejemre vetének, csónakra vittek, hempelygettek, börtönbe szállítandóttak. Huszonkét éves valék, kardom csónkját még kezemben tartám; öklömet hagytam volna előbb elvágtatni, mintsem azt elvetetni tölem.

Különös véletlen esetből vagy inkább elővási gondolat által ösztönözve, e vasdarabot egy szögeletbe rejtettem, mintha még hasznát vehetném. Sebeimet gyógyíták; egy sem volt halálos. Huszonkét éves korban mindenből kigázolunk. Lefejeztetnem kell vala, betegnek tettetem magamat időnyerés végett. Ugy tet-szett, mint ha börtönöm mellett csatorna léteznék, s elhatározám, hogy a falat átvájjva, a csatornát, habár befulás veszélyében is, keresztül úszva megszabadítom magamat. Reményem a következő okoskodásokon épült. Valahányszor a tömlőcztartó enni hozott, börtönöm falain ily utasításokat olvastam: Ez oldalon áll a palota, ezen a csatorna, ezen a földalatti út; mi végre valamely tervet gyanítata velem, melynek nem találhattam ki jelentését. Azon lángelme, melylyvel a szabadság visszanyerésének vágya szokott felruházni bennünket, képessé tőn, megfejteni egy kő felületére vésett arab írást, mely által egy zsidó, a munka kezdője, tudtára adá utánosinak, hogy a fal legalsó sorából két követ kibontott, s tizenegy lábnyi mélségre ásott alá. A munka folytathatása végett szükséges volt, a kivájt kő- s szuvaldarabkákat a tömlőcz talaján hientenie el; habár az örök vagy tömlőczvizsgálók az épület alkotásánál fogva nem hitték volna is elegendőnek, azt egyedül küi végvázat által biztosítani, maga helyzete a börtönnek, melybe néhány lépcsőn kellett alámenni, lehetővé tette, annak talaját lassanként úgy tölteni feljebb, hogy az örök észre nem vehék. E temérdek munka hasztalan volt, legalább arra nézve, ki kezdette; végezetlensége ennek bele haltát bizonyítá. Hogy fáradsága örökre elveszett ne legyen, valamely foglyonak arabul kell tudnia; én tanultam a keleti nyelveket, a muranói ör-mény monostorban. A kő mögén álló írás e szerencsétlenség sorsát adá elé, ki tömötelen kincseinek lőn martalékául, melyeket Velence áhitott vala s elkobozott. (Vége köv.)

4467. sz. váltó 1874. (3^a)

Hirdetmény.

A n.-becskerei e. f. kir. törvényszék mint váltó bíróságnak 1874. évi június 13-án tartott váltó ülésében, a bányai szorb takaré- és előleg-egylet czége, valamint annak igazgatója Joannovits Péter egy következő 30 választmányi tagnak és pedig Dimitrievits György, Stoits Sándor, Joannovits Ljubomir, Neugroschl Mátyás, Kekesz Péter, Andreovits G. M., Fein Möriz, Magyar József, Kóts A. F., Mucsalov György, Mihajlovits D., Georgovits István, Adamovits Sándor, Szekulics K., Aronovits Demeter P., Petrovits Milos, Dujakovits János, Lujánszky Koszta, Lazity István, Djakonovits György, Kupuszarovits Miklós, Danilovits G., Dimitrievits Mása, Csokryán Gligor, Vukov D., Radakovits Gyóka, Gruits Gyóka, Popov J., Petkov Mihály, Popovits Szvetozár, Milinov Koszta, Radits Vása, Kadits Száva, Mosorinszky Sándor és Jankovits György aláírási czime bejegyeztetett.

Kelt a nagy-becskerei kir. e. f. törvényszéknek 1874. évi szeptember 26-ik napján tartott váltó-ülésében.

Várady Mihály,
kir. tszéki elnök.

5742. sz. váltó ex 1874. (3^a)

Hirdetmény.

A n.-becskerei kir. tszék 1874. évi augusztus 26-án tartott váltóülésében a kereskedelmi egyéni cégek jegyzőkönyvébe Staits Pál n.-becskerei fűszerkereskedő czége beiktatott; cégbírtokos és üzletvezető a nevezett.

Kelt a n.-becskerei e. f. kir. törvényszéknek 1874. évi szeptember 23-án tartott váltó ülésében.

Várady Mihály,
kir. tszéki elnök.

1132/1874. iksz. Torontál. (3^a)

Árlejtési hirdetmény.

A vallás- és közoktatásügyi m. kir. minister úr 1874. évi augusztus 30-án, 22.709. sz. a. kelt rendelete folytán a német-écskai községi iskola újból építése államsegély mellett engedélyeztetett.

Ezen építvány vállalkozás utjánai biztosítása végett 1874. évi október 25-ik napján délelőtt 10 órakor Temes-Torontál tanmegyék m. k. tanfelügyelősége irodájában (Temesvár, Józsefváros, 3 futárutca 133. sz.) csak írásbeli zárt ajánlatok figyelembe vételével fog tárgyalás tartatni, és a beérkezett írásbeli zárt ajánlatok a jelenlevők előtt nyilvánosan felbontatni.

Az építési költség 10,280 ft. 54 krajczárban állapított meg.

Ezen készpénzbeli költségekhez a község még természetben kiállít: 1970. kézi és 930. ígás napszámmal van előszámítva.

A tervek, költségvetés, épületi leírás és építési feltételek 1874. évi október 1-től fogva azon hó 24-ig a fennemlített helyen megtekinthetők, és ugyanott megnézhetők az írásbeli zárt ajánlati minták is.

Felhívtnak a vállalkozni szándékozók, miszerint a fent-kelt napon és órában az előirányzott építési költség után számítandó 5%-től bányapénzzel ellátva, a kitűzött helyen vagy személyesen jelenjenek meg, vagy pedig jogérvényes írásbeli zárt ajánlatukat az 5%-től bányapénznek melléklése mellett az építési munkálatok biztosításával felruházott alólított tanfelügyelőséghez az árlejtési és építési feltételekben kikötött határidőig küldjék be.

Kelt Temesvárt, 1874. évi szeptember 29-én.

Temes-Torontálmegyék m. k. tanfelügyelősége.

8359. sz. 1874. (3^a)

Árverési hirdetmény.

A nagy-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Malogajszky Ácza n.-kikindai lakos végrehajtó részére 1500 ft. és jár. kielégítése végett Gruin férj. Gagits Julia beodrai lakos végrehajtást szenvedettől lefoglalt és a Beodra községi 471. sz. tjkvben felvett 2465 frtra becsült birtok részére néve a bírói árverés elrendeltetvén, ennek a helyszínen, illetőleg a beodrai községháznál leendő eszközlése végett az első határidőül 1874. évi november 16-ik, szükség esetében második határidőül december 16-ik napjának mindenkor délelőtti 10 órára tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első árverésnél a fennebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron, vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alól is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bányapénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverező bíróságnál letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a telekkönyvi hivatalban az árverési határnapokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak felszólíttatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be, mert ellenkező esetben a részükre kinevezett gondnok Jankovits Pál h. ügyvéd által fognak képviseltetni.

Vége a prrts. 433. és 466. §§-hoz képest felhívtnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykereseteiket a hirdetvény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is ezen kir. telekkönyvi hatóságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Jelen árverés foganatosításával Marianovich János kir. bírói végrehajtó jelentéstétel kötelessége mellett megbízatik.

Kelt a n.-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1874. évi szeptember 26-án tartott ülésében.

7620. sz. 1874. (3^a)

Árverési hirdetmény.

A nagy-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről közhírré tétetik, hogy Eisenstädter S. és társai helybeli cégnek 500 ft. tőke és járuléka kielégítése végett Staits szül. Lázits Katalin mint Lázits Natália jogutódjától végrehajtásilag lefoglalt és a nagy-becskerei 457. sz. tjkönyvben felvett 1425 frta becsült ingatlan vagyona néve a bírói árverés elrendeltetett, s ennek a helyszínen, illetőleg a kir. telekkönyvi hivatal helyiségében leendő eszközlése végett az első árverés határideje 1874. évi november 17-ik, a második pedig december 17-ik napjára, mindíg délelőtti 10 órakor tüzetik ki oly megjegyzéssel, hogy a birtok csak a második árverésnél fog a becsáron alól el adatni.

Az árverezni kívánók, tartoznak a becsértéknek 10% bányapénzzel letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, és az árverési határnapokon alatt az árverező bírónál megtekinthetők.

Figyelmeztetnek továbbá a többi, nem a bíróság székhelyén lakó jelzalogos hitelezők, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésük végett helyben lakó megbízottat rendeljenek és annak nevét és lakását e hivatalnál jelentésk be; ellenkező esetben képviseltetésük végett gondnok fog kinevezettni, végre

Felhívtnak mindazok, kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykeresetüket a perrend 466. §. értelmében e hirdetvény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen telekkönyvi hatóságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Az árverés foganatosításával Marianovich János, kir. bírói végrehajtó jelentése bevéraása mellett megbízatik.

Kelt a n.-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1874. évi augusztus 12-én tartott ülésében.

8450. sz. 1874. (3^a)

Árverési hirdetmény.

A nagy-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Pandurov Józsa mellenczei lakos végrehajtó részére 56 ft. 70 kr. és jár. kielégítése végett k. Zsivkov Lenka végrehajtást szenvedettől lefoglalt és Mellencze község 989. sz. tjkvben 1658. frta becsült 996. Számu ház és ehhez tartozó egy nyolczad urhéri telekre néve a bírói árverés elrendeltetvén ennek a helyszínen illetőleg a mellenczei községháznál leendő eszközlésére első határidőül 1874-ik évi november 16-ik, szükség esetében második határidőül december 16-ik napjának mindenkor délelőtti 10 órája tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első árverésnél a fennebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron, vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alól is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bányapénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverező bíróságnál letenni, az ígért vételárt pedig 2 részletben és pedig első felét az árverést helyben hagyó végzés jogerőre lépte után 14 nap; második felét pedig 3 hónap alatt 10% kamattal együtt lefizetni, a bányapénz az első részletbe lesz betudandó. A többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a telekkönyvi hivatalban, az árverési határnapokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak felszólíttatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be, mert ellenkező esetben a részükre kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Vége a perrendtartás 433. és 466. §§-hoz képest felhívtnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykeresetüket e hirdetvény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. telekkönyvi hatóságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Jelen árverés foganatosításával Chernolatetz Levin, kir. segédtelekkönyvvezető, jelentéstétel kötelessége mellett megbízatik.

Kelt a n.-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1874. évi szeptember 26-án tartott ülésében.

7901. sz. 1874. (3^a)

Árverési hirdetmény.

A nagy-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Milassin Pósa Hortense pesti lakos végrehajtó részére 800 ft. o. é. tőke és járuléka kielégítése végett Joczkovits Uros végrehajtást szenvedettől lefoglalt a franyovai község 347. szám tjkönyvben felvett s 1121 fnyai ingatlan birtokrészének végrehajtás utjánai elárverése elrendeltetvén, ennek a helyszínen illetőleg a franyovai községháznál leendő eszközlése végett első határidőül 1874. évi november 13-ik, szükség esetében második határidőül december 14-ik napjának, mindenkor délelőtti 10 órája tüzetik ki azon kijelentéssel,

hogy az első árverésnél a fennebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alól is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bányapénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverező bíróságnál letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, az árverési határnapokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak felszólíttatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be, mert ellenkező esetben a részükre Jankovits Pál h. ügyvéd személyében kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Vége a prrts. 433. és 466. §§-aihoz képest felhívtnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykereseteiket e hirdetvény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. telekkönyvi hatóságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Jelen árverés foganatosításával Marianovich János kir. bírói végrehajtó jelentéstétel kötelessége mellett megbízatik.

Kelt a n.-becskerei kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1874. évi szeptember 26-án tartott ülésében.

7544. sz. 1874. (3^a)

Árverési hirdetmény.

A nagy-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezennel közhírré tétetik, hogy a torontalmegyei árvtör végrehajtó részére 1365 ft. o. é. tőke s jár. kielégítése végett nehaj Rankovits Demeter hagyatéka végrehajtást szenvedettől lefoglalt és mellencze község 557. sz. tjkönyvben 5156 frta becsült 18 hold urhéri szántóból álló ingatlan vagyona végrehajtás utjánai elárverése elrendeltetvén ennek a helyszínen illetőleg a mellenczei községháznál leendő eszközlésére 1-5 határidőül 1874. évi november 14-ik, szükség esetében 2-ik határidőül december 15-ik napjának mindenkor délelőtti 10 órája tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első árverésnél a fennebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron, vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alól is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bányapénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverező bíróságnál letenni, az ígért vételárt pedig 2 részletben és pedig az árverésnél azonnal felerészét, és további 3 hó alatt az utolsó részt 6% kamattal együtt lefizetni azzal, hogy a bányapénz az I. részletbe lesz betudandó. A többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, az árverési határnapokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak felszólíttatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be; mert ellenkező esetben a részükre Dr. Gyorgyevits Milos h. ügyvéd személyében kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Vége a prrts. 433. és 466. §§-hoz képest felhívtnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykeresetüket e hirdetvény közzétételének utolsó napjától, számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. telekkönyvi hatóságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Jelen árverés foganatosításával Marianovich János, kir. bírói végrehajtó jelentéstétel kötelessége mellett megbízatik.

Kelt a n.-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1874. évi augusztus 1-én tartott ülésében.

499. sz. b. v. k. 1874. (2^a)

II. árverési hirdetmény.

A tek. nagy-becskerei kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1874. évi augusztus 12-én 7655. szám alatt kelt végzése folytán közhírré tétetik, miszerint a szerb-íttebei 735. számú telekjegyzőkönyvben Wrndsis G. F. és Wrndsis Leonida tulajdonául felvett ingatlanságra néve a f. é. október 3-ára kitűzött árverés sikertelen maradván, f. é. november 3-ik napja délelőtti 10 órára tüzetelt ki a második árverési határidő.

Kelt N.-Becskereken, 1874. évi október 8-án.

Marianovich János,
kir. bírói végrehajtó,

541. sz. b. v. k. 1874. (1^a)

II. árverési hirdetmény.

A tek. nagy-becskerei kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1874. évi szeptember 9-én, 7763. sz. alatt kelt végzése folytán közhírré tétetik, miszerint a n.-becskerei 2878. számú telekjegyzőkönyvben Krpucsin Tosa tulajdonául felvett ingatlanságra f. évi október 27-ik napjára délelőtti 10 órára tüzetelt ki a második árverési határidő.

Kelt N.-Becskereken, 1874. évi október 13-án.

Marianovich János,
kir. bírói végrehajtó.

Folytatás a mellékletben.

Melléklet a „Torontál” 1874. évi 43. számához.

6716. sz. 1874.

(3^a)

Árverési hirdetés.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről közhírré tétetik, hogy Keveresan Arkadia mellenczei lakos részére, 55 ft. tőke és járuléka kielégítése végett Kevereschan Naod szintén mellenczei lakosnak a mellenczei 223. sz. tjegezdkönyvben foglalt házból tulajdonát képező és 150 ft-ra becsült jutalékára nézve bírói árverés elrendeltetvén, ennek a helyszínén, illetőleg a mellenczei község házában leendő eszközlése végett az első árverés határideje 1874. évi november 10-ik, a második pedig december 10-ik napjára, mindig délelőtti 10 órakor tüzetik ki oly megjegyzéssel, hogy a birtok csak a második árverésnél fog a becsáron alól el adatni.

Az árverezni kívánók tartoznak a becsértéknek 10% bánatpénzzel letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a telekkönyvi hivatalban, és az árverési határnapok alatt az árverező bírónál megtekinthetők.

Figyelmeztetnek továbbá a többi nem a bíróság székhelyén lakó jelzálogos hitelezők, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésük végett helyben lakó megbizottat rendeljenek, s annak nevét és lakását e hivatalnál jelentsék be; ellenkező esetben képviseltetésük végett gondnokul ki-neveztetni, végre

Felhivatnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetnek, hogy igénykeresetüket a perrend. 466. § értelmében e hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig habár külön értesítést nem vettek is, ezen telekkönyvi hatóságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Az árverés foganatosításával Mihajlovits Sándor kir. tszéki bíró jelentése bevárása mellett megbizatik.

Kelt a n.-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1874. évi szeptember 26-án tartott ülésében.

1870. sz. k. i. 1874.

(2^a)

Árlejtési hirdetés.

A nagy-kikindai kir. ügyészség részéről közhírré tétetik, hogy a zombolyai, billéti, nagy-szt.-miklósi és tör.-kanizsai kir. járásbírói elítelt és vizsgálati foglyok élelmezésének jövő 1875. évi január 1-től egy esetleg három évre való biztosítása végett a zárt írásbeli ajánlatokkal egybekapcsolt nyilvános árlejtés.

Zombolyán . . .	1874. évi október 28-án,
Billéten . . .	„ „ „ 29-én,
Nagy-Szt.-Miklóson „ „ „	30-án,
és T.-Kanizsán „ „ „	31-én,

mindenütt hivatkozott napok reggeli 9 óráján, és az illető kir. járásbírói hivatalos helyiségében saját foglyainak élelmezése tekintetéből fog megtartatni.

A vállalkozni szándékozók ennél fogva felhivatnak, miszerint, és pedig Zombolya s Billétre nézve 40 ft. Tör.-Kanizsára nézve 50 ft. és Nagy-Szt.-Miklóra nézve 80 ft. bánatpénzzel ellátott szabályszerűen kiállított írásbeli ajánlataikat az illető kir. járásbírói elítelt időpontig annál bizonyosabban beküldjék, minthogy azontúl ilyenek elfogadtatni nem fognak; vagy a fent megállapított bánatpénzzel a megjelölt helyeken és időben a nyilvános árlejtésnél személyesen, vagy igazolt meghatalmazottjaik által részt vegyenek.

Kikiáltási árul minden egészséges rab napontai élelmezésére, a felsőbbségileg 20 krra megállapított ár szolgál.

Figyelmeztetnek a vállalkozók, hogy írásbeli ajánlataikban az ár, melyért az élelmezési vállalatot elfogadni készek, nemcsak számban, hanem írásban is kitegyék és hogy a mennyiben azt három évre is hajlandók elvállalni, ezt világosan és elkülönítve ugyanazon ajánlatokban kitüntessék, minthogy az árlejtés előbb az egy évre, azután pedig a három évre való élelmezésre megtartatni s csak ezek után az írásbeli ajánlatok felbontatni fognak.

Végre megjegyeztetik, hogy valamint írásbeli ajánlatoknál, úgy a nyilvános árlejtésnél a vállalkozni kívánók,

magukat illető hatóságuktól előéletük és vagyoni állapotjuk iránt bizonyítvánnyal igazolni tartoznak.

Az árlejtés, úgy egy, valamint három évre, befejezte után a vállalkozóra azonnal kötelező, a magas kincstárra nézve azonban csakis a felsőbbi jóváhagyás után.

Az árlejtési feltételek e kir. ügyészségnél, úgy hivatkozott zombolyai, billéti, nagy-szt.-miklósi és t.-kanizsai kir. járásbírói hivataloknál betekintethetők.

Nagy-Kikindán, 1874. évi október 10-én.

Ströbl Ferencz,
kir. ügyész.

163. sz. b. v. 1874.

(3^a)

Árverési hirdetés.

Alulirt kiküldött végrehajtó a polg. tk. rdt. 403. §-a értelmében ezennel közhírré teszi hogy a török-becsei tekintetes járásbírói 1668. számú végzése által Iszakovits Péter mellenczei gyógyszerész ellen, Röder Fülöp bécsi lakos mint felperes részére 372 ft. 70 kr. követelés végett elrendelt kielégítési végrehajtás folytán bíróság lefoglalt, s 564 ft. 40 krra becsült gyógytári állványok s tárák, 316 darab kisebb nagyobb beégett betűkkel üveg és tógli, reagenz csövek, több mérleg, ezég tábla s üveg ajtokból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladandók, minek a helyszínén, vagyis a mellenczei gyógytárban leendő eszközlésére határidőül 1874. évi november 2-ik napjának délelőtti 9 órája kitűzetett, melyhez a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel megbiztatnak: hogy az érdeklét ingóságok emez árverésen a polg. tk. rdt. 406. §-a szerint, szükség esetében becsáron alul is eladatni fognak.

Kelt T.-Becsen, 1874. évi október 13-án.

Rankovits István,
kiküldött bírósági végrehajtó.